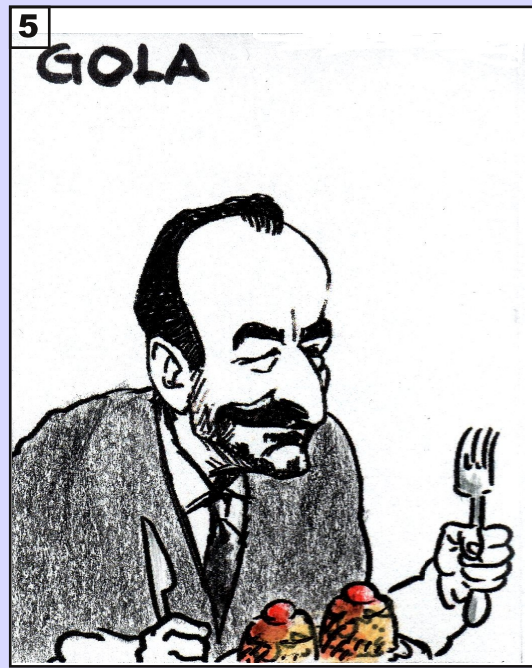

Luxúria. Desig humà normal, abans de ser prohibit per l'església. Derivació sàdica opcional.

Gola. Inflamació mòrbida de les cèl·lules cerebrals. Veus tetes i/o polles per tot arreu.

Avarícia. Desig irracional de voler tenir sempre la raó. Perillós en cas de tenir poder.

Peresa. Efecte advers d'un judici llarg, quan ja se sap el final de la comèdia.

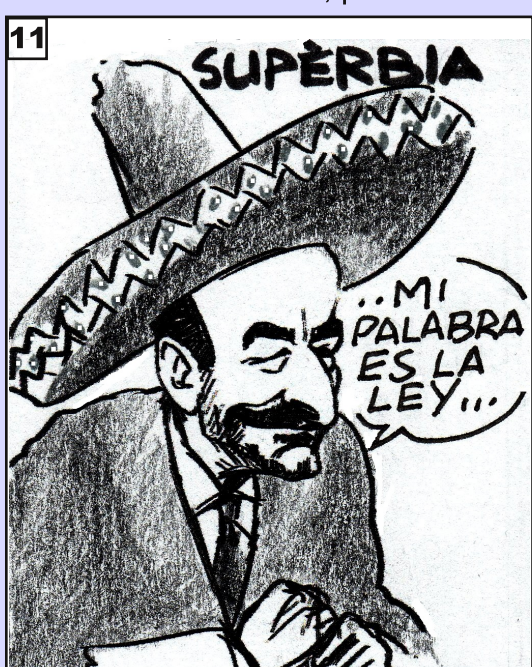
Puigdemont i Comín, exclosos del gran circ de la política europea. Sense certificat de vacunació, podien transmetre-ho a les altres criatures.

Ira. Demostració del que ets i sents interiorment. S'escapa ocasionalment.

Enveja. Desitjar-ho tot. Inclús, si cal, passar vint anys a la presó d'Alcalà.

Supèrbia. Bogeria, per excés de ferro testicular i manca de cervell.

Marchena premio balanza de oro de la Justicia. Refrán: que viva España.

SETMANARI REPUBLICÀ POLÍTIC/SATÍRIC CATALÀ

4 a 12.- Amb la vènia de l'excel·lentíssim senyor: Després del Judici contra els independentistes catalans, queda clar que els tres símbols de la sagrada Espanya són la bandera, l'himne i el jutge Marchena. Lluny queden al·legories patriòtiques com els toros, el futbol o les falles, i molt més lluny encara, les trifulgues reals, el Congrés dels Diputats i la Conferència Episcopal. Qui marca la ruta és Marchena. Ho te tot.

D'entrada és baix, moreno i amb cara de mala llet com marquen els cànons genètics del bon espanyol. Però més enllà del físic, el jutge atresora tots els típics trets hispànics. A Espanya s'enveja als morts perquè ja han passat pel mal tràngol. La península és una graella on es cou a foc lent l'enveja de 40 milions d'habitants. La mirada de Marchena denota el neguit constant de l'enveja. Durant les sessions judicials, observa als presoners com Torquemada espiava els heretges en busca del dimoni. Enveja la capacitat dels lletrats defensors, la veritat dels acusats, les punyetes dels fiscals... Marchena ho vol tot, perquè ell ho és tot. Per això, quan les coses no surten com ell vol, s'oblida de l'educació acadèmica i deixa anar els gasos fèitds. Els ulls l'hi surten d'òrbita, els punys se li tanquen fins sagnar i la veu se l'hi aprima mentre deixa anar insults i menyspreu. Marchena intenta dominar-se, però va calent, com a bon espanyol, i la pulsio sexual, reiteradament insatisfeta, irrita i desestabilitza. Per això ha de suspendre sessions, i evacuar consultes i altres fluids. La normalitat reapareix quan Marchena torna a prendre consciència de que ell és Déu, com qualsevol espanyol que s'aprecii. Aquí tots som Déu. Nosaltres som collonuts. I n'estem orgullosos, naturalment. Orgullosos de la nostra pàtria, de la nostra misèria, de la nostra incultura, les nostres mentides, el nostre cinisme, els nostres lladres i mascles depravats. Com el Jutge Marchena que, apart d'aquest inabastable orgull nacional, es sent molt orgullós d'enviar a la presó a gent innocent.